

Kyllä mä tästä vielä nousen.. ja meen putsamaan ton bongin

Julkaistu 7.8.2012

Turha kai mun olis siitä katkeroitua että mun mutsi päätti vaihtaa isän toiseen mieheen kun olin pieni tyttö ja jättää meidät kaksin. Mutta kyllä ne kaikki riitelyt on mieleen painunu, se arvottomuus, se ei välittäny meistä kahdesta tarpeeks, hankki uuden elämän. Isä pysyi mun kanssa. Ei meillä ikinä puhuttu asioista, ei niiden erosta, ei oikeastaan mistään, mutta isä oli aina siinä, hyvä isä joka teki kaikkensa mun puolesta. Ei silläkään ollut ketään muuta.

Vanhempien eroa, sen aiheuttamaa hämmennystä ja itsetunnon laskua lukuunottamatta, mun lapsuus oli hyvä. Vaikka olin todella ujo, oli mulla hyviä kavereita, koulu meni hyvin, kaikki meni hyvin. Sitten kaikki muuttui kun tapasin uuden ystävän: alkoholin.

Olin 12 kun join ekan kerran. Se vapauden tunne joka siitä tuli oli ihanaa, koukuttavaa. Mun suvussa on ollut monia alkoholisteja ja mielisairauksista kärsiviä, fiksuna tyttönä aavistelin että tästä voi vielä koitua hankaluuksia. 16 vuotiaana juominen karkas käsistä kun vaihdoin koulua ja löysin "samanhenkisiä" kavereita. Ei me koulussa viihdytty, heti aamulla pullo kouraan ja kaupungille tai jos sinne kouluun eksyttiin niin silloinkin kännissä tai krapulassa. Olo oli hieno, ihankun olis ollut muiden yläpuolella, astetta kovempi, ujosta tytöstä ei ollut enää tietoaakaan.

Sitten tulivat putkareissut. Vanhemmat alkoivat heräillä tilanteeseen, mun puolesta olisivat voineet painua vittuun, kaikki niiden syytä ja aiheuttamaa. Sen myös varsinkin äidilleni ilmaisin hyvin selkeästi, se oli sen ansainnu. Seuraavaksi kuvioihin tuli luonnollisesti kannabis, rakastuin sen tuomaan euforiaan välittömästi. Alettiin liikkua hämärissä piireissä, narkkareiden kanssa ja kohta sainkin rekisteriini H-merkinnän huumausainerikoksesta.

Pikkuhiljaa sitä alkoi itsekkin herätä todellisuuteen. Mitä mä oon tekemässä? Rauhotuin, kävin psykologilla, juominen vaihtui jokapäiväisestä yhteen kertaan kuukaudessa ja vietin hiljaiseloa. Vähitellen aloin kuitenkin taas liikkumaan vanhoissa piireissä, juomaan useammin ja nyt mukaan tulivat myös lääkkeet, ihan mitä vaan sai niin minä otin ja niin paljon kuin mahdollista. Olin alipainoinen, ahdistunut, mutta tuntui että millään ei ole mitään väliä ja tätä mä haluan.

Tapasin pojan, hippi pilvenpolttelija, mukava ja huolehtiva, paljon minua vanhempi. Alettiin viettää aikaa kaksin. Rakastuin. Päivät kuluivat pilveä poltellen, joskus juoden ja pameja popsien. Tavallaan olen ihan onnellinen.

Eihän tässä elämässä loppujenlopuksi ole mitään järkiperaistä tarkoitusta. Me vain haahuillaan täällä jokainen omalla tavallamme ja kuollaan pois. Mutta vaikka "teen tän" itselleni ja elän tällaista elämää, niin en satuta läheisiäni ja pidän etäisyyttä perheeseeni jottei heidän tarvitsisi minua murehtia. Se kaikki rakkaus jonka isöni minulle antoi, siitä olen kiitollinen ja jos hän ikinä saisi tietää millaista elämää elän.. En vain halua että hänestä tuntuu kuin olisi heittänyt aikaa hukkaan minua tukiessaan ja kasvattaessaan. Eli parempi että pysyn pois. Äitini yrittää korvata sitä aikaa jonka lapsena menetin kun hän lähti pois. Ei sitä voi korvata, jos lapselta otetaan oma äiti pois. Anteeksi olen antanut, kuten sanoin: Turha minun on siitä katkeroitua. Ei minusta tarvitse välittää, ei huolehtia, ei enää.

Nimimerkki:

Backward

link

Lähde verkko-osoite: <https://paihdelinkki.fi/fi/tarinat/lue-tarinoita/huumeet-ja-laakkeet/kylla-ma-tasta-viela-nousen-ja-meen-putsaamaan-ton-bongin>